

AVUKAT ALİ GÜNDAY ANISINA
'ÖZGÜRLÜK VE ADALET'
KONULU ŞİİR YARIŞMASI

TÜRKİYE BAROLAR BİRLİĞİ

Türkiye Barolar Birliği Yayınları : 318

*Avukat Ali Günday Anısına
'Özgürlük ve Adalet' Konulu
Şiir Yarışması*

ISBN: 978-605-9050-76-0

© Türkiye Barolar Birliği
Baskı: Nisan 2016, Ankara

Türkiye Barolar Birliği
Oğuzlar Mah. Barış Manço Cad.
Av. Özdemir Özok Sokağı No: 8
06520 Balgat – ANKARA

Tel: (312) 292 59 00 (pbx)
Faks: 312 286 55 65
www.barobirlik.org.tr
yayin@barobirlik.org.tr

Baskı
Şen Matbaa
Özveren Sokağı 25/B
Demirtepe-Ankara
(0312. 229 64 54 - 230 54 50)

AVUKAT ALİ GÜNDAY ANISINA
'ÖZGÜRLÜK VE ADALET'
KONULU ŞİİR YARIŞMASI

Nisan 2016

ANKARA

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ.....	11
------------	----

DERECEYE GİREN ŞİİRLER

ALPASLAN AKMAN <i>Avukat</i> <i>HÜR ÇOCUKLAR ŞİİRİ</i>	15
HASAN KİRİŞ <i>Avukat</i> <i>DUDAK PAYI</i>	17
SUAT ÇAKIROĞLU <i>Hukuk Fakültesi Öğrencisi</i> <i>DARAĞACINDA BİR THEMİS</i>	19

ŞİİRLER

BİLAL KOLBÜKEN <i>Avukat</i> <i>nehir</i>	25
SEMA İŞİSAĞ ÜÇÜNCÜ <i>Akademisyen</i> <i>ZİG-ZAG</i>	26
MESUT AVCI <i>Avukat</i> <i>SAHİPSİZ</i>	28
ANSI ÖZBİNİCİ <i>Avukat</i> <i>ADA</i>	29
YAĞMUR EKTİR <i>Hukuk Fakültesi Öğrencisi</i> <i>KENETLENİŞ İKSİRİ</i>	30
ŞAKİR ÇALIŞKAN <i>Avukat</i> <i>Özgürlük sana uzak</i>	32
HAKAN TOPALOĞLU <i>Avukat</i> <i>HUKUK SÖZLÜĞÜ</i>	34
BARAN KIZIL <i>Hukuk Fakültesi Öğrencisi</i> <i>AMBARLAR</i>	35

MEHMET MAHFUZ DÜZGÜN <i>Avukat</i> <i>SUYA YAZILAN</i>	40
İLYAS TÜRK <i>Hukuk Fakültesi Öğrencisi</i> <i>AVLUDAŞLARA</i>	43
GÜLŞAH CAN <i>Avukat</i> <i>GÖKYÜZÜNÜN SONSUZ MAVİLİĞİ</i>	46
ÇAĞLA ÇİNİLİ <i>Stajyer Avukat</i> <i>90</i>	48
ÜMİT AKKUŞ <i>Avukat</i> <i>HAZİRAN</i>	50
GÜLİZAR ÖZDEN TÜRK ÇOKAR <i>Avukat</i> YUNUS ABİT ÇELİK <i>Hukuk Fakültesi Öğrencisi</i> <i>Hücre</i>	54
FUAT ÖZER <i>Avukat</i> <i>BİR DAHA ASLA</i>	56
HARİKA KÜLÇÜR <i>Avukat</i> <i>GÖKYÜZÜ YANIBAŞIMIZDADIR</i>	58
CENNET CEYDA BOĞA <i>Avukat</i> <i>Bir Umuttur Adaletin Bağrında Özgürlük</i>	59
KAZIM ANIL AYGÜN <i>Stajyer Avukat</i> <i>Gibi</i>	62
KENAN YAŞAR <i>Avukat</i> <i>duruşma çocukları</i>	63
ZELAL YAREN İNCEOĞLU <i>Hukuk Fakültesi Öğrencisi</i> <i>ADALET EFSANESİ</i>	64
ALİ EKŞİ <i>Avukat</i> <i>MEMLEKET</i>	68
NİGAR ÇELEBİ <i>Avukat</i> <i>Karanlık Tamircisi</i>	70

TUBA SUSOY TOPRAK <i>Avukat</i> <i>adalet ya da bir kadın yatıyor yerde</i>	71
ASLIHAN ARSLANTAŞ <i>Hukuk Fakültesi Öğrencisi</i> <i>Zamanaşımı Tereddütü</i>	72
<i>PASAKLI GÜVERCİN</i>	74
EMRAH AKDOĞAN <i>Avukat</i> <i>NÜKSETTİM</i>	77
BURÇİN CANSIZ , <i>Stajyer Avukat</i> <i>BİLDİKLERİMİZDEN FARKLI</i>	79
ŞEVKET CAN ÖZBAY <i>Avukat</i> <i>ODAK NOKTASI</i>	81
HİKMET ERTAŞ , <i>Hukuk Fakültesi Öğrencisi</i> <i>Sonsuzluk da Dahil</i>	82
METİN DİKEÇ , <i>Cumhuriyet Savcısı</i> <i>kadraja giren melek</i>	83
PINAR AKPINAR <i>Hukuk Fakültesi Öğrencisi</i> <i>Cenneti göremeyen kuşlar</i>	84
ÖMER DAVULTAŞ <i>Avukat</i> <i>çocuk mahkemesinde</i>	85
SÜLEYMAN ŞAHİN <i>Avukat</i> <i>AĞIR SÖZ</i>	87
SEMA KADİR <i>Avukat</i> <i>ADALET KADINI</i>	89
YASEMİN AKCAKOCA ÖZ <i>Stajyer Hakim</i> <i>ADALET ÇİZGİSİ</i>	90
FIRAT ATEŞ <i>Hukuk Fakültesi Öğrencisi</i> <i>Adalet Hanım'a Mektup</i>	91

Seçici Kurul*

Ataol BEHRAMOĞLU

Av. Eyyüp Sabri ÇEPİK

Enver ERCAN

Turgay FİŞEKÇİ

Av. Kürşat KARACABEY

Av. Gülcihan TÜRE

* Soyadına göre sıralanmıştır.

SUNUŞ

Değerli Meslektaşlarım,

Türkiye Barolar Birliği olarak hukuk ve sanat işbirliğine verdiğimiz değer ve önemi, Avukatlar Günü dolayısıyla düzenlediğimiz etkinliklere de taşımak, hukuk ve sanatı yeniden buluşturmak, meslektaşlarımızın sanatçı yönlerini ortaya çıkarmak istedik.

1995 yılında hain bir saldırıda kaybettiğimiz Gümüşhane Baro Başkanımız Avukat Ali Günday anısına düzenlediğimiz “Özgürlük ve Adalet” konulu şiir yarışmasına gösterilen büyük ilgi bu nedenle çok önemlidir. Yarışmaya katılan tüm meslektaşlarımı yürekten kutluyorum.

Yarışmada seçici kurul üyesi olarak görev alan değerli şair dostlarım Ataol Behramoğlu, Enver Ercan, Turgay Fişekçi ile Yönetim Kurulu üyesi arkadaşlarım Av. Eyyüp Sabri Çepik, Av. Gülcihan Türe ve Av. Kürşat Karacabey’e en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Saygılarımla.

Av. Prof. Dr. Metin Feyzioğlu
Türkiye Barolar Birliği Başkanı

DERECEYE GİREN ŞİİRLER

---

* Yarışmada birinciliğe değer eser bulunamamıştır.

HUKUKÇULAR ARASI ŞİİR YARIŞMASI
İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

ALPASLAN AKMAN *Avukat*

HÜR ÇOCUKLAR ŞİİRİ

“O çocuklar büyüyecek...”
Edip Cansever

Bu sabah bir uyandım; şiir!

Geceye inat sağaltmış katranını kalbimdeki ağaç
Günseline imzalatıyor şimdi kırık dallarındaki alçıyı

Ki kader mahkumu tüm kuşlar kafeslerinden
Gün doğmadan salınıvermiş iyi hallerinden

İşte bu yüzden, düş rengi bir şiir yazacağım bu sabah
Tüm şehri kuşatacak gülüşümden devşirdiğim ebemkuşağı

Artık kaldırmayacak hiçbir karınca kararından fazla
Ve vurmayacak fallardaki balıklar bile kendini kıyıya

Hatta çınlatılmayacak hiçbir çekirgenin kulağı
Hiç bir sıçrayışında, hürriyettir ne de olsa

Güneş işçiliğinde çekirdekten yetişme
Sarışın bir günebakanın toprağa inancındadır, yarın...

Bu yüzden Güneş'i çizerek başlar her resme çocuklar
Ve yaz da olsa bacası tüter evlerinin illaki

Bölüşmek bir somun ekmeği çocukça bir yalansa dahi
Çiçekçe düşünmek hala, “Deniz” kadar, gök kadar mavi

Darağacını sarmalayan sarmaşık ve ceylana eğilmiş nehir
Ve İğde kokusu ve körpe efil ve nazlı güvercin ve kızım için
Üç tarafı kahırlarla çevrili, dağları sızıya şarapnel uzanan
Ve her hazan varoşlarına hüznün yağan memleketim aşkına
İlk defa Güneş rengi bir şiir yazıyorum bu sabah
Okus pokus çocuğum... Kocaman aç gözlerini ve bak
Bugün o şapkadan bir "adalet" çıkacak!

HUKUKÇULAR ARASI ŞİİR YARIŞMASI
ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

HASAN KIRIŞ *Avukat*

DUDAK PAYI

demir parmaklıklarda dudak payı var mıdır
ne renk kelepçe kullanır polis
pikniğe gittiğinde ?

uçar ya bir kırlangıç
yatağı mimoza
güllü

asya'dan
afrika'dan
begonya örnek
güneşli kır orman

özgürlükte dudak payı var mıdır ?

bir kuş sapanın kucığına konmuş sizce yaşar mı ?
gülümser mi mermiler
göğsüme düşmeden önce
ölümlerde dudak payı var mıdır ?

acıların üstünü örtsek
uyanmasın diye bulutlar
ama nasıl ağlamasın ve bir anne
karar eğer adaletsizse
göz yaşında dudak payı var mıdır ?

ıssızlıkta dudak payı var mıdır ?
kör zifiri yalnızlıkta?
hapishane ranzası için bir çentik
takvimlerde dudak payı var mıdır ?

terazilerde dudak payı var mıdır ?
gardiyan kolumuza girmeden önce
her kefedede ağırlık eşit olsa
her zaman ama
suçlulukta
suçsuzlukta
fezlekelerde dudak payı var mıdır ?

uykularda dudak payı var mıdır ?
ne renk cop kullanır polis mitinge gittiğinde
dövüldüğünde bir çocuk
hes'i istemediğinde
kabuslarda dudak payı var mıdır ?

melek yüzlü hakim hanım
kürsülerde dudak payı var mıdır
boynumuz kıldan ince
hak hukuk yerine geleceksen
cübbelerde dudak payı var mıdır ?

bütün kumrular uçurtma gibi olsa
hücreye götürsek bazen
ipin ucunu tutup da
iğne deliğinden geçen
ve gökyüzümüz olsa
özgürlükte dudak payı var mıdır ?

gökkuşağında dudak payı var mıdır ?
tam bağımsız aydınlıkta
gül kurusu bir sevinç
çağla yeşili türküler
bir mahkumun bakışlarında
tahliyelerde dudak payı var mıdır ?

**

HUKUKÇULAR ARASI ŞİİR YARIŞMASI
ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

SUAT ÇAKIROĞLU *Hukuk Fakültesi Öğrencisi*

“Boş ver, aldırma pek!
Kötünün kötüsü yazman gerek!”
Nazım Hikmet RAN

DARAĞACINDA BİR THEMİS

Ben, darağacının en yorgun meyvesi
Esasına girilmeden verilmiş hükmüm
İnfazım istenir,
Mülkün rant temelinden
“Yağlı Urgan Müdürlüğü”nden bir cinayet hükmü:
Boynuma takacağınız...
Celladım, torpille atanmış
Kalemim, çoktan kırılmış
Anlayacağınız...

Gözüm bağlı,
Sendelemiş de düşmüşüm
Kılıcımın en keskin tarafına
Bir kefemde vicdan,
Öbüründe politika
Ağırlaştıkça, alçalmış ikincisi
Vuruldukça, insana dönmüşüm.

Önümde, korkak bakışlarıyla bir halk
Arkamda, çürük kibir kokulu bir zat
Üzerimde, gurur duyulası bir suç pardösüsü
Ve kefenim, babamın vergisiyle alınmış

Ey hukuk perdesinin arsız kuklaları!
Ey cüppesi karanlık tutmuş menfaat köleleri!

Ey vicdanına cep diktirmiş,
Haysiyetine düğme ekletmiş elleri mürekkepli sefiller!
Kulak verin son yakarışıma!
Öldükçe dirilen,
Yüzünüze tükürülecek,
Can çekişeceğiniz
Sözlerim var benim:
Ben, Afrika'da kakao işçisi,
Yarı tokluğa pırlanta kölesi.
Ben, Doğu Türkistan'da gözyaşı,
Hani şu bir türlü silinemeyen.
Ben, Suriye'de merhamet,
Eviden uzak: vatan arayan, yaşamak arayan.
Ben, Hocalı'da doğamamış bir bebek,
Cinsiyeti kahır, yazı-tura hesabına.
Ben, Filistin'de direniş,
Taş atan bir çocuk annesizliğe.
Ben, Hiroşima'da elma kokusu,
Ciğerini yakan insan tarafımın.
Ben, Çanakkale'de hürriyet,
Her mermide biraz daha inanan zafere.
Ben, Ankara'da bir üniversite öğrencisi,
Hayallerim; bedenim gibi parçalanmış,
Un ufak olmuş şehrin sokaklarında.
Ben, Madımak'ta yarım kalan bir şiir,
Yanıyorum aydınlatmak için.
Ben, Maraş'ta kapılara atılan çarpı,
Doğruların kesiştiği yerden vurulmuşum.
Ben, parkasının kolları uzun bir genç,
Yaşım büyümüş "netekim" sustuğunuz her dakika.
Ben, savaşın en azılı düşmanı,
Barış arzuladığım coğrafyada davamdan vurulmuşum.
Ben, baklava çalan bir çocuk,
Yaşım kadar hüküm giymişim.
Ben, ekmek alırken her sabah yeniden katledilirim.
Ekmeğin fiyatını bile bilmez katillerim.
Ben, dar bir sokakta "Vurmayın, öldüm!" yakarışı,

Sonsuza dek, kuşlar su içecek ellerimden.
Ben, sömürüye karşı üç yürek,
"Binaenaleyh" asılmışız -başımız dik-
Ben, okulunda öldürülen bir genç,
Nehirlerden almışım adımları.
Ben, yakılıp dereye atılmış bir kadın,
Son durağa kadar yaşayamamak kaygısı.
Ben, suçu duyurup suçlu bulunan bir gazeteci,
Kalemi elinden alınmış bir halkın sesi.
Ben, odasında cehalet mermisiyle vurulan bir hukuk adamı,
Faili belli, infazı meçhul cinayetlerin son halkası.
Ben, yazıları Türkiye'sinde Türkçesiyle yasak bir şair,
Kavgam da sevdam da mahlasımda gizli.

Ey hukuk perdesinin arsız kuklaları!
Ey cüppesi karanlık tutmuş menfaat köleleri!
Ey vicdanına cep diktirmiş,
Haysiyetine düğme ekletmiş elleri mürekkepli sefiller!

Gözlerimi yummamdaysa marifet,
Durmayın

Devirin sehpanı!

Susarsam namerdim

Unutursam namerdim

Ölürsem namerdim

Son dileğim: vasiyetimdir.

Devirin sehpanı!

ŞİİRLER

Ankara Garı'nda yitirdiklerimize...

nehir

sonra, bir insan nehrinin kıyısında durup
bakıyorum hayata –

– durup, akıyorum

yaşanmamış yaşamların yasını tutuyor *akmakta olan*
akıp geçmekte, geçip gitmekte olan –

– geçip, okuyorum:

sözcükler;

ağır usul akan bir nehirden *sıçrayan*

sözcükler;

ağır usul akan bir nehirde *yutulmuş* –

– yutuyor, yutkunuyorum

bir nehir;

yalnızca *karanlık bir zamana* uygun akan

bir nehir;

çözülüp

dağılmakta olan –

bir nehir;

durgun, elle tutulabildiği, *öfkenin*

bir nehir;

duru, gözle görülebildiği *acının ve kederin* tüm renklerinin

– durup, akıyorum

bir insan nehrinin kıyısında *durup* bakıyorum hayata –

dört bir yana dağılıyor aklımın *vahşi* hayvanları

ve dünyanın tuzuna karışıyor

eksik gövdem –

17 ekim 2015, Ankara.

ZİG-ZAG

BEYAZ: Gümüş ve ay. Gün ve altın. Sıcak. Bir de deniz ve gökyüzü.

Mavi yani, sonra berrak. Yeşil vardı ve toprak. Gece ve gün. Dingin. Küheylân güzelliğinde zaman. İzlerimiz.

Altın ve gümüşten, güçten önce. Aynıyken sesimiz. Havaydık uçuşan ve temiz, köpüren ve çağıldayan suyduk.

Altın ve gümüşten, güç ve erkten önce. Düş ve şarkılarla taşı oyduk. Resim ve yazı.

Altın ve gümüşten, bölünmeden önceki kar beyazı.

GRI: Yağmur. Bulut. Soğuk. Yerleştik ve toprağı kazdık. Metal. Altın ve gümüş. Satın aldık ve satıldık. Güç ve erkle sınıandık. Kaybettik ve kazandık. Cesaretle ve korkarak. Kentlerimiz oldu ve surları.

Savaşlar. Mülklerimiz ve yurtlarımız -ve altın ve gümüşten ve kâğıtla plastikten paralar-

Derebeyleri krallar despot ve tiranlar hükümdarlar.

Ölesiye savunduk-ah, inançlar-

Büründük, süründük, öldük. Farkı diller konuşarak.

SİYAH: Kör ve köle, açığöz ve efendi. Aynıydık oysa.

Ve düştüğümüz nasıl bir kör kuyuyusa. Farklı kılık. Aynı can.

Ağıt ve requiem ve türkü ve cenaze marşı diller farklı ve herkes haklı-olamaz-

Maat'ın devekuşu tüyü kayıp. Yıkıntı ve alaz. Kan, sağır ve ılık.

Kılıç ve gözbağı ve denge: Themis öldü beyler! Susun artık. İhtiram.

Eunomia gitti. Eirene kayıp. Dike, komadadır. Hüsrân.

EFLATUN: Emperyal mor salkım ve leylak. Duyun. Baharımızı kendimiz yaptık.

Yalandı ama açtık. Şimdi bir üşüme, bir yokluk korkusu...

Haksızlık. Uğursuz bir rüzgâr uğultusu. Ne hareket, ne yolculuk.

Küheylânı boş yolladık. Kal denilen yerde kaldık.

Duyun. Susun. Kim daha çok eşit kim daha az?

Sadece altın, taç, güç ve gümüş biraz...

Tutsaklık ve yoksulluk boğuntusu.

VE EBRULİ: Hanımeli. Menekşe. Narin.

Altıncılar heeey! Gümüşçüler! Hele gelin!

Sizi gidi görüntüler! Karabasan ve kâbuslarımız!

Pranga ve parmaklıklarımız! Evet yol yorgunu, düş kırğınıyız.

Kabul. Neredeyse bittik! Ve nasıl bıktık kirleriyle yıkanmaktan elinizin...

Ama hala hava ve sudan ibaretiz bir de toprak. Teraziyi getirin. Kılıç. Adil ve keskin.

Bir de devekuşu tüyü! Yüreğimiz hafiftir, özgür ve engin.

Çünkü türküler, buğday tarlaları ve kitaplar bizim,
Çünkü tam karşıtınız zincirleriniz ve hiç olmayan adaletinizin!

SAHİPSİZ

Boya kalemleri bile olmayan bir çocuk "gökkuşığı ile boyasam
tüm sokakları "
diye düşünüp,
daldı uykuya
tahtaları kırılmış eski bir bankta

Oysa uyumadan önce demişti ki babası
"Yarın yolculuk var Ege 'den
Ya Avrupa ya ölüm..."

Ölüm ki
Her gün binlerce kez kulağında annemin
Ölüm ki
Kızılay'da kınalı bir kuzuda
Ölüm ki
Suruç'ta delikanlıda
Ölüm
Barış diye bağırırken Tandoğan meydanında
Ölüm ki
Tek eşit yanı ezenle ezilenin

Gökkuşığı ile boyasam tüm sokakları diye düşünüp daldı uykuya
Oğulsuz bir ana
Babasız bir kız
Bir oğul anasız
Bir kız babasız

Sustu tüm kelimeler
Göklerde resmi yitirilmişin

Anası ölen öksüz
Babası ölen yetim
Evladı öleni anlatamaz ki harfler
Çocuklara kıymayın efendiler
Bulutlar adam öldürmesin

ADA

Çember neden çizilir?

“Korkular yüzünden”, dedi geometri.

“Sıvılar kimliksizlikten şikayetçi

ve suni bir nefes oluyor onlara vadettiğim simetri.”

Su peki?

Yönünde akmadan gün batımına ulaşabilir mi?

“Bu benim uzmanlık alanım değil”, dedi geometri.

“Hem buralarda gün hiç doğmaz ki!

Ben çizerim kalemimle siyah kontürlerimi ;

Formüller belirler içindekilerin hareket kapasitelerini.”

Taşmak eylemi?

“Çemberin ötesi”

Öyleyse çember bir ada olmalı,

Sizin tekeliniz ise, okyanusun yalnızca birkaç zerresi.

KENETLENİŞ İKSİRİ

Dağıtıyor adaleti bir tanrı mahareti
İçimde özgürlükle doğmuş gibiyim
Kalbim iyinin yanında olur benim kötü kazanırken;
Hadi, siz de öyle yapın, sonra ölelim.

Örteriz esaretin üstünü görmez kimse:
Özgürlük denince kuş konuyor içimize.
Bir çocuğun koşuşu gibi kalıveriyor her şey.
Uyanıp, ışık bırakıyoruz bir annenin yüzüne
Sonra bir bakıyoruz, herkes aynı yerde
Topal adalet en çok burada hızlanır:
Bir mezarlık var, esaretin de içinde.

Bir haksızlığın hüznünü emiyor hayat:
Düşümde karabasanla dövüşmüş gibiyim.
Elim kolum bağlı kalamaz benim, bir şey yapmak lazım
Hadi, siz de yardım edin, sonra gidelim.

Hakkı yenmişlerde kaldı aklım, kurtar
Bu terazi bozuksa tartmasın neye yarar!
Bir çocuğun kırılan oyuncağı gibi kalıversin her şey.
Uyanıp, gül bırakırız bir gülün perçemine
Sonra bir bakarız, o dikenler kendi elimizde!
Sorguya alınmış mevsimler, eyvah
Sözlüye kalkmışız adaletten: sen de, ben de.

Özgürüm sanki bu şiirde, uyaklarla
Haksızlığın betonunu kırmış gibiyim
Gözüm dolar benim ödeşmeyi görmeyince
Bari ona katılın, sonra gidelim.

Yüzümdeki ağaç devrilir, dağıtır yapraklarını
Lacivert gecelere bölüştürürüm parmaklarımı
Bir çocuğun ağlaması gibi kalıverir her şey
Uyanıp, karanfil bırakırız bir mahkemenin bekleyişine
Sonra bir bakarız, bütün çılgınlık boğazımızda!
Özgürlük ve adalet birbirine sırnaşık:
Birbirlerine dikilmişler, insanın astarında.

Özgürlük sana uzak

İlk hapsinden çıktığın
Göbek bağından
Kurtulduğun an
Özgürsün...
Derin bir nefes al
Ama şaşılacak şey bebeğim
Sen ağlıyorsun
....
Annenin memesine
Babanın parasına
Muhtaç değilsen
Sürekli aç değilsen
Özgürsün
Yürü...
Ama hayret çocuğum
Sen sürekli eve dönüyorsun
....
Ayağına ayak
Başına baş
İşine iş
Üçüne beş
Eklemezsen, öğürsün
Ama delikanlı sen
Sürekli çoğalıyorsun
....
Havanı bozdurmaz
Suyunu çaldırmaz
Göğü deldirmez

Toprağını tapulatmazsan
Özgürsün
Ama arkadaş sen
Hep duvar örüyor, sınır çiziyorsun

.....

Sana eşyanın isimleri verildi
Tanyasın, tadasın diye
Sen ise eşyanın cisimlerini de
İstedin hırsla

....

Küçücük ellerinle
Avuçlamak istedin koca dünyayı
Koskoca dünyaya sahiptin
Özgürdün
Eşyadan uzakta

.....

Geldiğinde bir göbek bağın vardı
Giderken her yanın bağlı
Şimdi özgürlük
Güneş kadar uzak
Toprak kadar yakın sana
Hadi yakınsana

HUKUK SÖZLÜĞÜ

S.

Silah

Özgür bir alettir.

Özgürlükten kökünü alıp

Adaletin adını atarsak...

Silah

Hayatımızdan hayatları silen

İçimizde yerleşik ahlara

Sebep silah.

Sil...

Ah...

Özgür bir alettir

Özgürlük ve adaletten

Alıp

Atıp

Yaratıp

Elimize aldığımız

Silah

Bir ömrün

Kendini

Kendince vurmasının icadıdır.

İnsan

Neyi icat ettiyse

Ona esir

Adı silah.

İnsanlık

Neye inandıysa

Ona hasret

Adı adalet.

AMBARLAR

I

Efendiden köleye yadigâr
Bir orak boyu avutmalık nefes
Ölür esir ambarında sessizce
Kanatlar bir miktar daha gökten düşünce
Ve yağmur çakıl taşlarına kan dökünce
Ambarlar esir kokar, esirler uçurtma
Gökteki yetim uçurtma kadar
Yerde çocuk mezarı var
Yeri yeşil gören de kim
Mezar taşları bitki örtüsü
Ve ölüm bile adil değil
Hiyerarşik örtülerle örtünmekte
Kimine sancak, kimine bir parça gazete
Kimi omuzlarda, kimi kaldırımlarda
Ölü terazilerde diri esirler tartılmakta
Gövdeler kefelere toz yığını
Henüz bir bebek koklayamamış burunlar
Bir kuşu okşayamamış eller
Öz anneyi hatırlatmayan gözler
Gözler ambarlar kadar beton
Beton sert, beton ıslak, beton soğuk
Betonda dün ve yarın yok
Sonraya devredilmeyen acılı şimdiler
Betonda her şey şimdi
Beton çiviyle diker nasırları ayaklara
Ve beton adil değil
Kimine köşk, kimine ambar

Ambarlar zincirli esir bedduası
Aç karın uğultusu
Ambarlar çürümüş organ tortusu
Çırılçıplak bilinç çoraklaşması ambarlar
Annemin ismini unuttum
Kimi sevdiğimi
Unuttum güneşin rengini
Ambarlarda.

II

Su
Sustu
Susadım öfkeyle
Suda ölümler gördüm ve köleler
Köle zengini efendiler
Kilit kuyusu cepler dikerler
Ambarlar açılır, ambarlar kapanır
Cepler her kapıyı açarlar
Esirler aç, cepler tok
Oysa mezarın kapısı, kefenin cebi yok
Tohum kadar sustum toprakta
İnsanlar ve mevsimler sustu
Kış zincirle aşıldı, insan zincirle bağlandı
Ve hiç bir ambar bir zincirle aşılmadı
Aşındı bir tırtılın yumuşak bedeni
Bedenden beden çıktı
Ömür tırtılın kelebeğe hediyesi
Oysa sığmaz bir günlük ömre bir gök
Bu yüzden kelebekler çiçek koklarken ölür
Çünkü bir çiçekte saklıdır göğün yedi rengi
Oysa esirler ambarlarda ölümler
Çünkü ambarlarda saklıdır ölümün yedi rengi

Ambarlar açıldı, ambarlar kapandı
Toprak, su, insan ve ateş sustu
Kimi işittiysem dilsiz çıktı
Bilen sustu
Kime göründüysem ama çıktı
Gören sustu
Gören, bilen, duyan, giden, gelen, kalan sustu
Teraziler esir kustu
Dil adil değil
Kimi gülüp konuştu, kimi kırbaçlanıp sustu
Su
Sustu
Sustum ecel adildir deyip
Kendi sesimi unuttum
Kimi sevdiğimi
Unuttum öz dilimi
Ambarlarda.

III

Kan
Kanadı.
Kanım ambarlarda kanadı
Yürümeyi unuttum ya da ayaklarımı bir yerde
Ya kollarım nerde?
Sırtımda binlerce kuş büyüttüm
Tek bir kanadım olmadı
Zihnimde surlar örüldü
Koştu, düştüm, kanadım; olmadı
Kuşlar uçar
Çünkü insanlar yürür
Kanatlarım yoksa ayaklarım nerde
Hangi terazi beni iki ayak fazla tarttı

Gözlerim göğe saplı
Kareli gömleğim, çizgili tenim yerde
Ben kırbaçlar yerken ambarlar güreledi
Burnum kırıldı
Fakat burnum değil tırnaklarım kanadı
Ölümü uykularıyla uyandırdı tırnaklarım
Yarımdı ince uykum, kanadı
Yarım kırbaçta kaldı, yarım uykuda
Ve uykum betonda
Uyku adil değil
Kimi betonda,
Kimi pamuk yığını bir yatakta
Kimi uyurken öldü de
Kimi ölürken uyudu
Beton uykusu; ambarların aç karın uğultusu
Beton sert, beton ıslak, beton soğuk
Ciğerime üfleyen rutubet
Sırtıma çivilenen gri hastalık
Parmak uçlarım, kırık tırnaklarım...
Ambarlar...
Kendi çocukluğumu salladım salıncaklarda
Kaç yaşında olduğumu unuttum
Ambarlar
Ölü terazilerde diri esirler tartarlar
Ambarlar
Kan, demir ve beton
Helak olmuş bir şehir kokarlar
Kendi kokumu unuttum
Kim olduğumu ve denizin kokusunu
Günaydın hangi vakit denir
Unuttum ekmek kokusunu

Ambarlarda...
Annemi ağlarken gördüm
Kanım pıhtılaştı gökkuşağında
Uslu bir ocuk gibi
Uzanırken el öpmeye
Kaç elim olduğunu unuttum gözümden başka
Ben bensem suda gördüğüm kim
Ben diriysem sudaki l kim
Ben et ve kemiksem
Deri ve kemik olan kim
Kendi yüzümü unuttum
Gözlerimin rengini
Nasıl tarardım saçlarımı
Unuttum tenimin rengini
Ambarlarda.

SUYA YAZILAN

Anlamak ve yazmak seni rengini, heybetini,
Kambur sırtındaki devasa gökyüzünü.
İnci mermer şavkını gölgeleyen terazi,
Zincire vurulan vicdanlar kadar sağır.

İnancını sırtlamış yavru sümbül kuşları,
Örüyor dünyasını dehlizin gövdesine,
Ve mülkün temelinde yeşeren kar beyazı,
Karınca duasını tülbent gibi dokuyor.

Kuzey ışıklarını süslenmiş gecenin siyah rengi,
Vakar bir yelpazede semazen etekleri,
Rüzgârdan yapma atın kanatlı süvarisi,
Maddeye mana yükü çıkında yolcuların,
Güneşin elleriyle kâinatın ikramı.
Aksayan ayaklara bir çift kanat olmalı,
Ağır ağır yürümek geç kalmaktır bahara.

Kapıda beliren korkuluk silueti,
Yitik, arap harfleri sırt sırta kementlerden,
Devasız vebanın istilasında dizleri,
Çözülmüş bağlarıyla huzura alınmakta.
Sihirli bir üfleyiş, dudaklar tiril tiril,
Denizde solgun ışık bulutların gölgesi

Yüzünde kalın izler ihtiyar kemancının.
Sessiz notalar gibi birbiri arkasından,
Son sözü zabıtlarda; “yaşasın insanoğlu.”
Rüyasını gördüğün akşam kızılığına,

Ejderha figürü pençeler savuruyor.
Kirpiğinden akan kristal yansımalar,
Ve balkondan yayılan hicaz makamı şarkı;
“Zalimin kestiği parmak yerlerde can veriyor.”

Yetim kalan cümleler! son söz nasıl söylensin,
Gereği çoktan hazır hüküm giymiş yazları,
Madde yüz, madde üç bin, madde demir parmaklık,
Müsadere edildi emanetteki hayatı.
Toza boğulmuş zemin cürüm işlemiş zaman,
Arkasına yaslanmış ihtiyarın umudu,
Tak tak seslerinden duyulmayan arzuhal.

Bir keklik değil miydi uykusundan firari,
Süslenmiş heykele adanmış şiirler mi,
Yangın kovalarının altına gizlediğin.
Trenler geçse bile bilirsin ki hayat var,
Söyle ki gökyüzüne bulutlar göndermesin.

Esir küheylandan acımtırak bir nefes,
Sesi kesilmiş vücut canhıraş çırpınmakta,
Paslı demirler örmüş cilalanmış kafalar.
Zindanın duvarları korkudan buz kesmekte.
Sana kapı üstünde kapısız bir ev yaptık,
Bacasız ve daracık ilahi bir şatoda.

Geceye kanatlanmış yıldızların şahından;
Yağmuru bekler güneş filize durmak için,
Seher vakti turnalar zeytin dalına konar.
Bu meneviş tabloda kırık cam parçasında,
Olur ya gökyüzünden sıkılır güvercinler,
Okyanusları dürüp yeni bir gök yapmalı.

Nasıl resmetsem seni söyle bir kelebek mi,
Bulutlara yükselen yapraklar mı çizeyim,
Deli çırpınan rüzgâr dalgaların şehrinde,
Hayalini yüzdüren bir kadın sureti mi.

Girift ilahi düşler Olympos dağlarından,
Münzevi dönüşler ki gölgeli kıvrımlara,
Kenetli, nar kızılı keskin elmas dişliler,
Gövdesine saplanan bir ok kadar kırılğan,
Ayağından yılanın çatal öfkesi kopar.
Kimi alev yutkunur, kuyuya harç taşır kimi
Dil susunca acıyan türküler de yorulur

Meleklerin sürdüğü tarlalar ekin verdi,
İnce naif bir beşik sallanır gökyüzünde,
Ötelerde tören var eğilmiş geçmiş zaman,
Her özgürlük şarkısı kanat sesinden doğar.
Tanrıya da Elçi'yle bir haber yollanmıştı,
"Yalnız bilgiler değil bu suça sürüklenen"
Bu celsede belki de çocuklar dinlenmeli.

AVLUDAŞLARA

Altın saçlı bir adam
İki jandarma eri bileklerine kenetli.
Ve o
ortalarında yaşlı bir kavak ağacı gibi
dimdik
heybetli
rüzgarlı tepesi.

Kelepçeye vurulurken bilekleri
bir idamlığın boynuna geçirilmiş ipin ürpertiyle
hissetti duvarda üç başlı bir kayanın gölgesini.
gördü baharın getirdiği
bir erik ağacının bembeyaz çiçeklerini.
ve duydu içinde adaletin getiremediği
bir mahpusun umutlu hürriyetini!

Kelepçeli avuçları terlemişti.

Kapandı siyah demir kapı yüzüne
İçindeki hüzne söylenmiş bir türküyü dinler gibi daldığından
irkildi.

-Kapanan bu kapılar
Bu karanlık
Bu uzaklaşan ayak sesleri
Bu dört adıma beş adım olan hapishane hücresi
Hiçbiri tutsak edemez avucumdan akan teri!

Ankara'da bir tepe, tepede bir hapishane
Bu şehir ki kadersizdir lakin belli etmez kimseye

Gökyüzünde tek bulut yok
Hava biraz serin ama

Çocukluğumdan getirdiğim ceviz ağacının altına
bağdaş kurup iliştim avluya.
Rüzgar vurdukça dallarına toprağa kara bir urganla asılı cevizin
Hayalimden hapsoluşum geçiyor mutsuz anılar gibi belirgin.

Ben demişim ki dostlarım
İnsan
Demişim
Dünyayı dünya yapan şeydir
ve
Fikirleriyle tutsak edilmemelidir!
Fakat demişim
Acıyla sinip korkarak
Kalbiyle tutuşup yanarak
Cesaret edemeyip kıvrınarak söyleyemediği
doğruları var.

Yani suskun
Yani umutsuz
Yani doğrudan yana mahpus demişim.
Oysa
Gelecek güzel günleri olmalı
Umudunu bir çiçeğe bakarmışcasına sevgiyle sulamalı
İnanmalı
Değiştirmeli
Sorgulamalı
Susmamalı
Şu ana yüreği kadar engin göğün altında
insan insana zulmetmemeli
Demişim!
Açlık ne savaş ne bilmeyen
renkli gözlü bir kız çocuğu yetiştirmeli dünyaya
Ve gün gün büyütmeli onun yüreğinde
iyiliği, hoşgörüyü, kardeşliği
Sevgiyi!
Demişim.

Onlar dediler ki dostlarım
O asık suratlı gülmezler
Sevgi dediğimde tiksinen
adaletten bihaber adil geçinenler
Bana yüksekten bakıp adalet dağıtacak olanlar
Bana dediler ki
Sen suçlusun
Düşünmekten!

Dağıldı belirgin anılar
Kaldırdılar tepemdeki cevizi
Hatırlattım bağırip avaz avaz
başka bir avludakine
yıllar önce söylediğini:
"Ve yirminci asrın son günleri
Güneşli olmadı işte
senin Hatçe'nin gözleri gibi.»

Yine karanlık
Yine bir yırtıcı sesi belli belirsiz
İşte yine gökyüzüne bir dokunuş kadar uzak
Yine umutla doldurup hücremi ve ciğerlerimi
daha gür bağırarak:

-Özgürüm ey hücredaşlarım
Dinleyin beni!
Sevdik, sevildik
Söyledik bildiğimizi
Doğruyu gösterdik eğip bükmeden
Baş eğmedik tiranlara
Sonunda attılar işte bizi de içeri.
Tutsak değilim dostlarım
Tutsak değilim

İçimde birkaç Nazım şiiri
İçinde Nazım şiiri taşıyan insan
Nasıl tutsak sayar ki kendini?

GÖKYÜZÜNÜN SONSUZ MAVİLİĞİ

Savaşlarla yorgun bir gezegenin kederli, soğuk tenhaliğında;

Tutsaklıklar icat ediliyor biteviye,

Mekanikleştikçe modern zamanlar, insanın özgürlük çılgınlığı

Uzayın sınırsızlığına karışıyor.

Sınırlar yitsin istedik bir parça haymatloşluk var ruhumuzda.

Daha özgür daha adil bir yarının hayali var,

Cellatlar ve saraylı firavunlara inat

Barikatlar önünde kitap okuyan kadının cesareti içimizde.

Ağacın yeşili direndikçe her bahar yenilenecek umut.

Direndikçe özgür aksın diye yurdumda dereler, Havva anadan beri

Söylenen büyük insanlık türküsünün yankısı yitmeyecek.

İnsanlığın onurlu mücadelesi bu, Spartaküs'ün düşü gördüğümüz,

Adil dağılsın isteriz ekmeğimiz,

Suyun öte tarafındakilere bahşedilmiş ipotekli bir din

Olmaktan çıksın isteriz "insanın hakları".

Yaşamak düşü adil dağıtılsın isteriz tüm insanlığı,

Çocuk'ca ölümün yasak olduğu özgürlük günlerinde

Bilye oynamayı seven ve elleri nasırlı bütün insanların sevgili tanrısının

Adaletine güvenmek isteriz.

Yüzyıllık cami avlusunda, kurşun sıkılmasın isteriz özgürlüğe,

Ve kadına özgürlük olarak dayatılana karşı duranın peşi sıra gezmesin ölüm.

Themis'in elindeki teraziye göz diken saraylılar işitsin;
yetişir korku ütopyaları, dünyanın batacağı masalı,
umudumuz bilendi her yiten canın ardından, her ağaca
gözyaşı döktük,
kederli belki ama daha keskin çığlığımız,
yüzünü göğe dönmüş insanlık bir kere.
Tutsak sandığının yüreğinde çırpınan güvercinin
gökyüzünün sonsuz maviliğine karıştığını göreceğiz,
bütün yasaklarımızın kalktığı günde...

90

Dönüşümsüz ikindilerin kalbi kara akşamlarında doğan çocuklardık.

Büyüdükçe

Bu kin

Bu öfke

Bu kıyım biter sandık.

Yanıldık.

Koşarken bastığımız çimenlere çiçekler saçardık.

Vapur direklerine tutunup, martılara kahkahalar atardık.

Bizler,

Dünyayı yalınayak arşınlayacağını sanan mazlum çocuklardık.

O kahkahalar

O çiçekler

O kuşlar kavgalarımızı bitirmeye yetmezmiş.

Şaşırdık.

Ve bir gün durup ardımıza baktık.

Meğer

Elimize verdikleri hep yırtık uçurtmalarmış.

“Yürüdükçe aşarsınız” dedikleri kışlar hep **bir mayıslara** çıkarmış.

Varılmak istenen yarınlar birbirimizden iraklara saparmış...

Bizler,

Güzel günlerin hevesini büyümemekte arayan naif, hayalperest ve cesur çocuklardık.

Büyüme yetmezmiş oysa.

Prangaların

Acıların

Savaşların

Kıyımların eriyeceğini

Ancak

Sulayarak kavrulmuş çiçekleri

Kanatlarını sararak yaralı kuşların

Sonsuzca severek her nefes alanı

Ve bekleyerek en kara gecede

en imkânsız şafağı

Doğduğumuz topraklarda sıla hasreti çekerken anladık.

HAZİRAN

Bir bebek sızısı, çocuk gülüşü
yoğurtçu sesi,
bisiklet zili ve posta kutusu
dolar ömrümüze.
(ve bir kurşun sesi böler uykumuzu...)
ve çekiç sesi..
bir yumruk en çok da işçinin güzel ellerine yakışır.

Düzelirken saçını
kirpiklerini toparlayan bir kadın
dolar yalnızlığımıza,
ve her ipek sığar bir şiire.

Bir köşede dudak ısırıkları
gülüşler kurulur baş köşeye
verde toka sesi, giysiler
komodinde gözlük ve saat.

Ay bölüyorken her geceyi,
bir berberin makası böler uykumuzu.
(ve bir karanfil durmadan göğü deler...)

Köküne büyür yerine küskünse ağaç
çünkü toprak annedir ayrık otlarının ellerine.

Vurulan kuşlar düşer cumartesisinin ellerine
çünkü cumartesi annedir yalnız kuşların ellerine.
Ad olurlar doğacak çocuklara
çünkü bir şiir yetmez, Ali'ye İsmail'e Berkin'e.

Bir terzi bağlar pamuk ipliğiyle 6mr6m6z6
diker g6nd6ze geceyi, geceye g6nd6z6
ve durmadan arşınlar yalnızlığımızı.

Yine de, tencere tava sesleriyle
ve insan çığlıklarıyla
bir haziran doldurur 6mr6m6z6
6nk6 her aşkın başlangıcı cumartesiye
bir başkaldırı mutlaka hazirana yaraşır.

Sarp bir dağın uçurumlu yollarında ben.
Bulamadım saklanacak kuytu bir yuva.
Kimsesizim ,
korkuyorum kendi gölgemden.
Ya görmez de, düşersem,
hain pusuya.

Kaç Habil'e mezar olmuş ,
bu dağın sırtı.
Bu yollarda seller akmuş,
kardeş kanından.
Kayaları parçalayan son bir sarsıntı;
sanki haber getiriyor geçmiş acıdan.

Kanlı lavlar fışkırıyor kayalıklardan.
Aksediyor semalara top, tüfek sesi.
Boğulsam da;
yok elimden tutup kurtaran ,
Bu tufandan son kurtulan Nuh'un gemisi.

Feryadıma uğultular veriyor cevap.
Etrafımı vahşi hayvan sesleri sardı.
Parçalanmak, boğulmak mı nasibim Ya Rab.
Bu yollarda yavrum için bir umut vardı?

Saldıranlar fırtına mı melek mi cin mi?
Yardım için gelenler;
darbe vurdu, savuştu gitti.
Eyyup bile darbelerden kaçmak için mi,
bu sarp dağdan çıkıp da Allah'ına kavuştu.

Özgürlük deyip de verdikleri söz.
Taşı bile olmayacak,
bu minicik köz.
Terk etmiş umudumu şu kuytulukta.
Reva gördükleri kahırdır bana.
Ey İNSANLIK! isyanım, çılgığım sanadır, sana.
Adalet arayacaksın sen de nasılsa...
Bir Ananın çılgığı.

Hücre

-I-

Ne yaşadık bilmem, neye şahit olduk?
Fakat seninle ben,
Ya da bütün tohumları insan soyunun
Muhtelif zindan avlularında
Yeşeredurduk.
Göğü görürüz bazen,
İçerdeki hücreler gibi beyaz tavanlı olur
Yahut siyah rutubetli bir beton
Ay, loş bir lambadır durur.

-II-

Ben ki Allah'ın her günü mahkumum
Doğarken anneme mahkumdum
Büyüdüm, genç bir delikanlı olup
Göğsümün üstüne cevşen koydum
Şimdi içinde kimin adı yazıyorsa
Gardiyanim o, bileğimde yine kelepçe
Gök hala beyaz tavanlı duvar
Kimi sevsem hapsoldüm

-III-

Tutsak fakat masumduk o zamanlar
Mahkumiyetimiz de masumdu
Aradan yıllar geçti
Masumiyet müebbet yedi
Cevşen'i kopardılar boynumdan

Aşkları öldürdüler
Ay, söküldü kara betondan.
Başımda devlet denen tahakküm
Prangası yasa, hukuk, adalet
Bundan gayri suç masum olmaktır
Böyle buyurdu töhmet.

-IV-

Ne yaşadık bilmem, neye şahit olduk?
Her şeyden geçtik diyelim
Anadan, aşktan, devletten
Bir pranga ki
Gök, güvercine en uzaktır
İnsan ne kadar kaçsa
Yazgısına tutsaktır.

BİR DAHA ASLA

Çağırılım Pisagor'u
Yeniden kursun şu bağıntıyı, olmadı böyle
Zülfü'ye haber edin
Açmaza düştük
Seslendirsün Nazım'ı bidaha, anlayamadık
Van Gogh bir ton daha koyu sarıya boyasın yeryüzünü
Gözümüze soksun
Picasso yenilesin tablolarını
Yeniden çizsin şekilleri eğri büğrü,
Remark bidaha düşünsün düşüncüyü düşünmeyi
Karmakarışık etmesinler ama hiçbir şeyi, anlamıyoruz
Bethoven, Mozart, Beah, Maurice Ravell
Yeniden bestelesinler şu senfonileri, boleroyu
Yer değiştirsün varla yok, evetle hayır
Azla çok, uzakla yakın
Eskiyle yeni, karanlıkla ışık
Ne kadar zıtlık varsa hepsi
Bir de böyle denensin
Darwin ne diyecekse o zaman desin
Oynayacaksa yer yerinden oynasın
Sil baştan dolaşsın Karacaoğlan Torosları
Baştan sona Amanosları
Elif Elif diye
Macellan Ümit burnunu
Dönsün
Mevlana tekrar tekrar, pervane olsun
Ne demek istiyorsa Yunus, gene söylesin, haydi.
Ama asmasınlar Pir Sultan'ımı bir daha

Deniz'i, Hüseyin'i, Yusuf'u
Bir daha asla
Vurmasınlar Mahir'i
Yok etmesinler sakıncalı piyadesini memleketimin
Kuşlar kanadı dikine çırpın bir kere de, öbür türlü
Yukarı yukarı aksın Ordu'nun dereleri
Bir de böyle yaşansın her şey
Gerekirse bir daha
Bir daha...
Yanlışlar doğruya
Tutsaklıklar dayatmasız özgürlüğe dönüşene kadar
Yaşam koşulsuz hakkımız olana
Adımız "insan" konulana kadar
Yeniden, yeniden
Bir daha...

GÖKYÜZÜ YANIBAŞIMIZDADIR

Gözlerinden seyrediyorum denizi
Çığlıksı lacivertler koşuyor akşamlarına
Topluyor martılar nar çiçeklerini
Kımıl kımıl süs bahçeleri gibi
Gözbebeklerine biriken deltalarından
Aşk çözebilir mi her şeyi
Kamaşır usul usul
Dalında meyveye dönen şeftali
Işıklar yanar söner evlerde
Kiminin
Rüzgara açıktır sahneleri
Bazen bir yürüyüşte bulunuverir gölgesi
Kalabalıklar tüter buram buram damarlarda
Şelaleye kapılır sesleri
Öz olur
Öfke olur
Gül olur bazen düşleri
Sürer gider tohumlara
Dört naladır şimdi ülkemin bütün çiçekleri
Bilmem
Aşk çözebilir mi her şeyi
Ne olur
Direnin güneş yürekli çocuklar
Gökyüzü yanibaşımızdadır ümitliyken
Tutabiliriz ellerini kolayca
Bu yüzden
Korkusuzca koşabilmeli yarınlar
Gözlerinden seyredebilmek için her daim denizleri

Bir Umuttur Adaletin Bağrında Özgürlük

Yağmur çiseliyor
Hava bulutlu
Yerler inliyor, gök solumakta kirli havayı
Yıldızların altında bir mahur beste iken kaldırımlar
Pencerelerin kenarını süsleyen menekşeler
Ekmek gibi kutsalken
Göğüslere hapsedilir, mih gibi boğaza takılır özgürlük.

Kapılar hiç açılmıyor
Duvarlara baksan çelişkili bir girdap
O perdeler ki zihne örülmüş
Ortalığı kaplamış çetin, onursuz ve adaletsiz bir mücadele
Macbeth'in asi ve savurgan hırsı kaplarken tüm gölgeleri
Talihin sapanına oklar fırlatmaktır özgürlük
Oysa daha soyludur bu
Çünkü buz gibi lekesizdir.

Sevdiğini sevmeyenden ayırmaz özgürlük,
Tozlu paçaların ardından elindeki asası ile gömülür
Başına taşlar dikilir de ruhuna Fatiha okunur
Başta çok ziyaretçisi olur da kırkı çıkınca unutulur
Gövdesine doğru yeşil otlar biter
Ahh öyle bir sarılır ki gökyüzüne; hasret
Öyle bir sarılış
Sanki nuru yerin üstüne ait gibi
Sarılır da çiçeklere
Dilediği kanatlara uzanmak için
Oysa özgürlük hazin bir mutluluktur ağaçların altında.

Ve özgürlük ise ağlayanların içinde
El değmeyen ölüm değmiştir bir kere çehresine
Gecenin sarmalından çıkamazken
Öpüşlere mühürler kendini özgürlük
Deniz tutar da yorgun bedenini
Sevgilinin şerefine kutsal suyunu içer özgürlük
Şemsiye açar da yağmur yağarken içine çekmeden nefeslerin
vuslatında
O vuslat ki içinde ayrılık
O özgürlük ki içinde hapis
O hapis ki zihnin özgürlüğünü sever
İnsanlar ise kanun sever, öldüren kanunları
Düşü gerçekten ayıran kanunları
Öpücüklerden adalet yapmayan kanunları
Oysa adalet özgürlüğün yavrusudur; kanından ve canından
Rahmin hayatla buluştuğu yerdir adalet.

Bir çocuğun yüreğinden başlayıp halkın ekmeğine ulaşır; adalet
Yürüdüğümüz kaldırımlarda daha çok pabuç eskitir; adalet
Sınıf savaşları cirit atar ise halkın toprağında
Bir söyletir bin ağlatır adalet.
Oysa ki günlük ekmek gibi olmalı; sıcak taze ve halkın
pişirdiği
Özgürlüğün bağrında ısıtılmalı adalet.
İnsanın insana tekrardan dert değil dost olduğu yerde ol-
malı adalet
Tekrardan doğulmalı ana rahminden özgürlüğün
Güzel çocuklara devlet kapılarında önemsiz görevlerin
vaadi ile değil;
Parçalanmayan düşlerin varlığı ile var olmalı,
Oysa ki ana gibi kutsal ruh gibi ışımalı adalet de
İyi tüfeklerle vurulmamalı, iyi kurşunlarla öldürülmemeli

Ekmek gibi öpölüp alın konulmalı,
Kürekle topraktan çıkarılıp içtiğimiz suya, yediğimiz aşıya
yakışmalı
Kavuşunca o mutlu güne,
İstersen dallar çiçeklenir, istersen toprağa cemre düşer
İstersen özgürlük gelir, istersen adalet.

Gibi....

Şimdi tüm aç çocuklar tokmuş gibi Adalet.
Her şeyleri çokmuş gibi.
Bir sonsuzu yaşarcasına yaşıyor işte insan,
Sanki ölüm hiç yokmuş gibi.

Bir türküyü baştan yakar gibi Adalet.
Gençliği baştan yaşar gibi.
Durmayan zamanı durdurmuş parmaklarında,
Kendine kendinden taşar gibi.

Bir davayı sürdürür gibi Adalet.
Bir mazlumu güldürür gibi.
Şimdi her şeye rağmen gülmeli insan,
Gülücük ile bir zalimi öldürür gibi.

duruşma çocukları

çocukların yüreklere dokunduğu yalandır
baba yılgın yargılanır
anne özgür yenilginin şarkılarında
savunamaz avukatlar savunduğunu
bir çocuğun bakışlarında

gelip giderken çocuk gözlerini
diker çocuk mahkemesi yazan kapıya
yargının resmi olur bir çocuğun yargısı
hiçbir rengin tonları ısıtamaz
gereği düşünülürken üşüyen ellerini

taraflar yüreksiz gelir bu salonlara
insan çocukluğunu taşır
babasının ceketinden çekerek
duruşmada gözlerine bakan yıldızın
çocukların yüreğini anladığı yalandır

çocuk birinin sabah geç kalktığıdır
çocuk birinin lambayı yaktığıdır
çocuk birinin annesine baktığıdır
çocuk birinin aklına taktığıdır
çocuk birinin yaptığını bininin yıktığıdır
çocukların yüreklere dokunduğu yalandır

ADALET EFSANESİ

Uranüs ile Gaia meydana getirdiğinde Themis'i
Gökyüzü ve yeryüzünün birleştiği müjdelendi
Bir adalet timsalinin etrafında

Delphi Tapınağı'nda adalet kahinliği yaparken
Tanrılar bile ona boyun eğerken
Yüce Tanrılardan bile gururlu
Kendini doğanın efendisi sanacak kadar bencil
İnsanoğluna Themis göz yumdu

Themis'in sükuneti intikam hırsı doğurdu
İnsanoğlu birbirini boğazlıyordu!
Derken... Nemesis belirdi maneviyatında fanilerin
Aldı yüce intikamını adaletin

İşte böyle başladı
İnsanoğlunun güce itaati
Themis'in gözleri bağlıydı; nitekim tarafsızdı
Hoşuna gitti fanilerin, yaptıkları görülmez sandılar
Eline aldı kılıcı Themis,
İşte güç, işte caydırıcılık!
Korkar oldu insanoğlu, hatırlandı yeniden Nemesis

Ancak korkmak yetmez
Korku, adalet vermez
Adaleti dağıtmak lazım; ele avuca gelmez
Ölçmeli, biçmeli, tartmalı...
Tartmalı!
Bir terazi olmalı, adaleti dağıtan
Üstelik kadındı Themis!
Bağımsız, hür, özgür..
Engelsiz ve sınırsız!
Kadınlığı ödüldü ona

Modern çağların adaletsizliği altında ezilen,
Cinsiyeti kendisine ceza olan
Kadınların aksine

Derken,
“Medenileştikçe” insanoğlu
Themis’in gözbağlarını çözmeye çalıştılar
Kılıcını gizlice köreltiler
Terazisinin kefelerine,
“Sağlayacağı adaletin teşekkürlerini” koydular
Tüm adalet neferlerini
Erkeklerde aradılar!

Themis artık yalnız bir kadın...
Nemesis insanoğlunun emrinde!
Çevresi erkek adaletçilerle dolmuş
Kılıcı kan kokmuş
Terazisi rüşvetlerini taşıyamazken
Kefesinin ayarı bozulmuş

Themis mitinin doğduğu topraklarda
Kokuşmuş düzenin çarkları
Tahir’leri, Ali’leri, Mehmet Selim’leri, Doğan’ları öğüttü
Çarkların dişleri keskin ve kanlı
Yapıyorlar pişkince açıklamalarını, acıtıyorlar vicdanları
Kimisi kendince “Sütçü İmam’ın torunu, Maraşlı!”
“Atam nasıl sıktıysa kurşununu Fransız’a,
Ben de sıktım kurşunumu avukat beyin şahsına.
Aslında sıktığım kurşunlar sistemdir;
Bu bir cinayet değildir, tepkidir!”
Gazetelerden okumuş Avukat Ali Bey’i,
Güya inancına yapmış saldırıyı!
Nasıl alsın ki intikamını!?
Yedi kurşun yeter miydi
Adaletin neferlerini harcamaya?

Yargılandı devletinin “güvenlik” mahkemelerinde
Bir ömür hapis cezasıydı alacağı!
Birilerinin adıyla çıkan aflarla
Üç dört sene sonraydı çıkacağı
Nasıl olsa, birileri cinayeti kınadı

Yirmi sene sonra bir avukat bey daha
Kurban oldu bu kanlı çarklara
İnsanoğlunun uşağı olmuş Nemesis
Yine kimin intikamını aldı da
Kıydı bu tertemiz canlara?

Gümüşhane ağladı, Diyarbakır ağladı
Karadeniz’e 95’te sıkılan kurşun
2015’te savruldu, Dört Ayaklı Minare’ye çarptı
Yedi kurşun birleşti, kendini tek kurşuna kardı
Savaşın ortasında, minarenin ayakları
Avukat beyle beraber kanadı

“Hepimiz Tahir’iz” dedik, “Hepimiz Ali’yiz”
Kendimizi kandırdık, yalan söyledik
Çarkın dişleri kanlı, nerede taharet?
Ali olan insan eder mi cinayet?
Onlar ne Tahir’dir ne Ali
İsimleri bilinmedi yahut unutulup gitti
İsimleri bilinenler dedi “Bana emir verildi”
Ya da dediler ki “Hikmetihükümet önceliğimizdi”

Adalet oldu koca bir sonsuzluk
Hukukçular artık yalnızca bir korkuluk
“Ey adalet! Gel bul artık bizi!”
Ne kadar kolay yerinden söylemesi

Özgürüz, eşitiz ama adil değiliz
Gözlerimiz açık, kılıcımız kelle uçuruyor
Basiretimiz ayak kaydırıyor
Kadınlığımız tahrik ediyor!

Terazimiz kefelerine para istiyor
Oysa Themis biz; biz Themis'iz
Öyle ya, Themis'i neden fanileştiririz?
Adalet vicdanımızın temelidir
Hakkaniyet hepimizin tek emelidir!
Merhamet...
Yürüdüğümüz yolda asıl gereğimizeyizdir

Şimdi sarsılın, titreyin, uyanın!
Tahir olun, Ali olun, Mehmet Selim olun, Doğan olun...
Adil olun, Themis olun!
Şu damarlardaki sünmüş vicdanları akıtın
İçimizdeki sesi ayaklandırın!
Üzerimizdeki kurumuş kanlara su olun,
Su olun ki, akıp gitsinler uzaklara
Tahir olalım,
Ali olalım...

MEMLEKET

1-

Zulmün sarkacında ömrümüz
Çiğnenmiş otlar gibi hep
Fikirlerimiz.
Ulayamıyoruz bu günü yarına
Yarını umuda.
Girmiyor içeriye,
Açtığımız kapıdan
Gaz, bomba
Mermi ve küfürden başka

Güneş yasak
Güneşin çocuklarına yasak
Daha ne kadar sürer göğün sancısı
Ve ölüm
Nasıl böyle bulaşıcı
Yapışkan.

Yağmurun yağışı gibi
Yağıyor üstümüze ölüm
Dışarıda,
Yaşama çıkma yasağı var.

Bağrımı parçalayan
Benim değil, senin çığığın!

Sözün gelişi
Müziğin gelişi gibi
Gelmez! Burada ölüm
Öyle beklenmedik, öyle şiddetli.

Süresiz dönüşümsüz bir grev midir açlığın adı
Kıpırdamaz mı hiç vicdanın gözkapakları

Ah! Gelmedi mi daha size
Bombaların kokusu, dumanı
O engin düşüncelerinizin açıldığı kapı
Hissetmediğiniz o kentler olmasın sakın.

Ah! Zulme karşı
O çığlığın yankı bulduğu
Bir tek o satıhtan ibaret
Memleket...

2-

Bir rüya yaptım aklımdan
Çalışınca,
Gerçek oldu.

Sen ne mutlaksın ey aşk
Bak! Özgür çıkıyorum kendimden
Sen girince içime

Elbet herkesin teni derisi kendine
Dili dini milliyeti de
Elbet herkesin ekmeği herkesin ise,

Aşka gebe ise her gece
Sular seller gibi ise sokaklarda şiir
Akıyorsa zamanın tüm damarlarında
Usul usul sevgi,
Ancak o zaman iner aydınlık
O memleketin yüzüne.

Karanlık Tamircisi

bir tutam ışıkla ısındı toprak
güneş bir parça kanla donlu
bir kaşık sütle yıkandı ölüm

herkes duyar herkes görür de cinayeti
ah ki kimseler bilmez
taşın toprağın rüzgarın bildiğini
kimseler demez dilsiz kaldırımların
apansız gidene son sözlerini

usanmaz her gün ekmeğimi getirirdi dedi kadın
sıcacık huyları kalmış eşikte
portakallar ve karanfiller içine gömün onu
hayalleri ve kitapları arasına

görünmez bir ağırlığı var artık yaşamının
ak güvercinlerin kalbine doğru soluyan
yırtık bir uçurtmanın yörüngesinden
ürkek gölgelerimize tutunan

kardeşin kardeşe küslüğünden başlar çürüme
kayıp hafızaya dökülür o eski magma
birden hız gibi donan şeyler olur meydanlarda
okullar, mahkeme salonları
yetimhaneler, gazete binalarında...

tereddüt nedir bilmez
devam eder ötelere koşmaya
ışıktır vicdanın
tamir eder karanlıkları.

adalet ya da bir kadın yatıyor yerde

bir kadın yatıyor yerde saçları kendine çözülmüş
uzakta çocuk sesleri karışıyor köpek seslerine
duyuyorum cıvılcıvılluşları şakıyan baharı ayaklanan doğayı
orda bir kadın yatıyor, yerde
saçları, yok değil, bu
kan değil , duyuyorum
ölü güvercinler içinden kaçıp gelen zamanı
avuçlarımda oyaladığım

kentin yıkık duvarları arasında kadim bir uykudayım
ben iyiyim çağırma beni oğlum

yok değil, bu
toz değil , duyuyorum
taştaki derinliği dilime değen sessizliği alnımdan akanı
dağılıp gidecek her bir yana rüzgarla, sen unutma

sofranın etrafında toplanan çocuklara
çay kokusuna beyaz tülbente pişen ekmeğe
anlattım ben her şeyi
sandıkta saklanan çeyize duvarda asılı duaya
kim değerse lanetli

sanma ki yalnızım köklerimi salıyorum uzun bir uykudayım
burdayım
burdayım
burdayım

Zamanaşımı Tereddütü

Yağmurlar büyüyor parmak uçlarına,
Ellerin boynuna değişiyor.
Tırnak diplerinde büyüyen kuşlar kaçıyor sesine,
Sesini iplik iplik boğuyor zoraki yaşın.
Kuşların bir tren yolculuğuna çıkıyor artık,
Haberin tez yayılıyor yasemin köklerine,
Haberin tez büküyor akşamsefalarının pastel sonelerini.
Ruhuna çöl tuzu döküyorlar, tane tane salınıyorsun gökyü-
zünde.

Oysa ne Leyla oluyorsun sen ne de Mecnun.
Çöllere, içinde yittiğin metropoller oluyor,
Kanunlar infilak ediyor, gözlerini açıyor Themis.
Terazi uzaklaşıyor merkez noktasından
Ve sonra, tabut oluyorsun omuzlarda,
Omuzlar o günden beri hep eksik kırlangıç neşesinden yana.
Oysa ellerin, on yedisinde bestelenen süt kırığı bir türküydü,
Onların yeri sonsuz maviliğin ağrıyan boşluğu değildi.
Bir saz teli, bir piyano bağı, bir rüzgâr koşusuydu ellerin.
Parmaklık yakışmazdı onlara, ellerin o demirlerde solardı.
Güvercinler kirlenirdi, çürürdü zeytin dalları yoksa.
Ama sen bir kere öldün, maymuncuklar da öldü, çilingirler
sakat kaldı.

Saçlarında kelebek tohumları doğmuştu,
Tırtıla niyet edemeden yaktılar tüm kelebek tohumlarını.

Oysa uzun vadeli bağımsızlık bestesi yapacaktın onlarla
yetişseydi itfaiye.

Sen bir kez yandın, İbrahim'i andı duvarlar,

Yunus'un balığı kıvrandı derin mavilerde.
Yusuf'tun; şaşkın ve hüzünlüydün kuytuda.
Kuyu değildi suçlu olan, tilkinin de kırılmıştı kirpikleri.
Ardında Yakup sancısı bıraktığını
Bilmem görebilir misin?
Ve bugün yağmurlar ve pabuçların eskiyor,
Ve bugün zaman "aralık"a düşüyor.
Oysa sen her gün yeniden on yedi oluyorsun.
Mezarına sarmaşıklar kırılğan düşüyor,
Ağustos böcekleri yokluğunda avare, kınkanatlar çatlıyor.
Bir gri yoklukta uçuşuyor zaman
Büyümüyor ayakların, saçlarınsa çoktan yandı.
Uzamıyor boyun, tırnakların çoktan kesildi.
Sen hep on yedi kalıyorsun, en fazla on yediye büyüyorsun,
Çocuktun fesleğen kokulu, hep çocuk kalıyorsun.
Kim bilir, mezarını da oyun parkı sanıyorsun,
Sen hep aynı, aynı kalıyorsun.
Sonra, hayali bir eylülde on sekiz oluyorsun;
aceleci, imitasyon, sarhoş bir on sekiz!
Ve sen çok kez, çok kez ölüyorsun bu yaşında.

Bir çentik atıyorlar pamuktan tenine Themis'in,
Adalet, göç kervanında kayboluyor!
Demirler ardında serçeler bir daha uçamıyor!
Her şey on yediydi, bir tek kimliğin on sekiz.
On yedi kuşun vardı, sonuncusu hep kayıp.
Bir kez lekelendi terazi, kuşlar bir kez öldü,
Ve şimdi Erdal hep on yedi oldu.

Erdal, quo vadis?!

*Latince bir deyiş olan bu cümlemin karşılığı "Nereye gidiyorsun?" dur.

PASAKLI GÜVERCİN

Nefes alır umutlar kuşlar gibi
Kuşun kanadında beklenir yolu gözlenen mutluluk
Can verir küsmüş yüzlere geleceğin belirsiz tebessümü
Bilmemenin mutluluğunda huzur bulur; fakat merak eder
Zira insanoğlu bilmek ister her şeyi enine boyuna
Çözmek ister bütün bilmecelerini hayatın
Sanki bir bedenine içine hapsolmuş ruhu özgürmüş gibi...
Oysa kuşlar özgürdür; fakat keşke farkında olabilselerdi
der insanoğlu
O narin başları dimdik özgürlüğe kanat çırpmanın sonsuzluğunu
Gökyüzünün ufacık ciğerlerine dolmasının
Nasıl bir mucize olduğunu keşke bilselerdi
Keşke bilselerdi ne kadar hür ne kadar güçlü, vücutlarını taşıyan kanatları
Bilmiyorlar, bilseler inmezlerdi yeryüzüne belki de hiç; çünkü
İnsanoğlu adaleti sorgular kuşun kanadında bile
Kıskanır kuşların uçup uzak diyarlara gidebilmesini
Özgür olabilmelerini kıskanır o kuş beyinli hayvancağızların
Bilmezler ki hayatın adaleti teraziyle ölçülmez
Bilmezler ki adalet gözle görülmez, kulakla işitilmez
Adalet, varlığı sorgulanamayacak kadar görünmez; fakat Varlığını hissettirebilecek kadar vardır aslında,
Hassastır tüy gibi, pamuk gibi yumuşaktır güvenli elleri; lakin
Acımasızdır bazen, indiriverir tokadı zalimin suratına

Zordur teraziyi dengede tutmak, adaleti teraziye sığdırmak zordur
Adalet durmaz çünkü hiçbir yerde vaktinden fazla
Verildi mi değeri uçar kuşun kanadında yeni hayatlara
Özgürdür, dediğim dediktir, son sözü o söyleyecektir elbet sonunda
Zalimler bilmez; fakat bir mıknatıs gibi çekerler kendilerine onu
Ne erken ne de geç; tam vaktinde orada olmak için hoyrat ve kararlı
Çırpar kanatlarını kuşun kanadında göğün en yükseklerinden
Gözleri kör, kulakları sağır olur geldiğinde varılmak istenen yere
İhtiyacı yoktur görmeye, işitmeye, anlatmaya
Terazi dolmaz gördükleriyle, anlatılanlarla; zira terazi
Adaletin göğüs kafesinin içinden bağırıp duran vicdanıdır
Ne susabilir ne de susturulabilir bir çığlık bir feryattır bu
Yazgıları ortak, çığlıkları ortak ve bazen
Kırılan kalemleri bile ortaktır adaletle terazinin
Ve onlar uçarlar belki pasaklı bir güvercinin kanadından gökyüzüne
Yolları uzundur; zira adalet kolay ulaşmaz bazı memleketlerde
Varması gereken yere. Olsun,
Gökyüzü bu, yeni umutlar doğurur mavilerinde
Belki yağmurlarla temizler kirlenmiş kanatlarını güvercinin
Belki güneş ısıtır küçük; fakat derya deniz yüreğini
Ve bir gün adalet bembeyaz güvercinin hür kanatlarında taşınır
Gururla, barışla, huzurla

Ve bakar insanların yüzlerine güvercin, tek tek hayranlık
Minik kafasından Şu cümleler geçer,
'Keşke bilselerdi insan olmanın nasıl bir özgürlük olduğunu,
Anlatmanın, anlamının, bilmenin ne mucizevi bir Şey olduğunu
Keşke bilselerdi...
Keşke bilselerdi uçmak için kanada değil, yüreğe ihtiyaç vardır
Ve keşke bilselerdi özgürlük kuşun kanadında değildir,
Özgürlük baktığın gözdedir
Ve adalet zalimin kılıcında değildir,
Adalet, mazlumun gözyaŐındadır....'

NÜKSETTİM

Gözümü kaçırıyorum şimdi,
Bileğime düşülen zincirden..
Oysa alnımdaki terden tanıdım

Yakamdaki eli..
Sürüldüğüm bu sokaklarda
Bitecek bir tohum değilim ben Tanrım!
Kırgınım..
Tahta atlara..
Benden sonra, on yedisinden evvel;
Her çocuğa, bir pedal kadar hız kat ..
Her babaya, bir rüzgar gülü meziyet..
Bana da artık, gülümseyen analardan bahset.

Benden sonra, hapsedilmezden evvel;
Her fikri, başka bir kırlangıcın
Hür güzergahına vakfet..
Her kaleme bir kaç damla edep..
Bana da artık, zalimin hükmetmekten
Azledildiğinden söz et.

Benden sonra, kararmazdan evvel;
Her hakikati, bir adım öne kat..
Güneşi al;
Herkesi vicdanı kadar aydınlat..
Bana da artık; bu ülkede bir yerlerde hâlâ,
Bize göre ölümler kaldığını anlat...

Benden sonra, kıyılmazdan evvel;
Her kadına, hınc geçirmez bir zırh kat..
Her adama bir parça daha şefkat...
Bana da artık, kız çocuklarını,
Baba evlerinde anlat...

Benden sonra, yapışmazdan evvel;
Her iftirayı, yarı yolda kuraksat..
Her isnada, kuvvetli bir mesnet...
Diz-e-leri üzerine çökmüş bana da artık;
İşaret parmağını ülkeme doğrultanların,
Hüsrانından bahset.

Mazluma yetişmeyen kılıçtan;
Zalime yatışmayan azaptan bahset.
Kana ekmek doğramayan dostluktan;
Kurda kuşa dahi uğramayan açlıktan bahset...

Tanrım!
Nüksettim;
İkiye çatılı kaşları arasında
Ülkemin..
Ve toprağa düşen her günahsız cemrenin
Canı başında;
Nöbetteyim..
Hasrette...

BİLDİKLERİMİZDEN FARKLI

Şimdi inmişken bir demir yük
Doğrulara parmak kaldırabilir miydik?
Yolumuzun kurtarıcısı bilerek...
    Ve şimdi sirayete başlayabilir doğrumuz
    Bir celsede!
Var mıydı bu yolun bir menzili?
Durabilseydik, özlemiyle
Bir kuşa dokunmanın...
    Ve şimdi kanatsız bir uçuş olabilir bizimki
    Kısa avluda.
Dostluklarımız vardı
Kurşuna hesap sorulabilirdi
İnsanı tanımadan önce...
    Ve şimdi günlerimiz var takvimde
    Çentikli ve soğuk...
Sıcacık çayımız vardı
Kötü urbamı giymeden önce
Demsiz suyun sıcaklığını tende duymadan önce...
    Ve şimdi sıcak bir çayımız olabilir bizim de
    Oğulun bir düşünde...
Renksiz bakışların geleni olur muydu?
Yorgun gönül ama hesabı sorulmazdı
Yorana, belli ki...
    Ve belki gelmemeniz gerekirdi
    Bir görüş gününe...

Ürkek bekleyişler vardı.

Sırası olur muydu?

İki kelam edebilmenin...

Ve şimdi düşlerimiz bekliyor bizim de

Bir Nûşirevân-ı Âdil.

Şimdi hepsini bir kenara bıraksam

-e şimdi kalsam burada-

Bin vaveyla.

Ve şimdi kansız bir ölüm olabilir bizimki

Topraksız ve demirli...

ODAK NOKTASI

Böyle yaratılmışım, çok şükür ben insanım
Ne et ve kemiktenim, ne düşünen hayvanım
Cümle yaratılmışların mütekâmili
Beden ve akıldan başka ruhun da tek hamili

Dünyadır insanların ortak yaşam alanı
Hem iyi insanlar vardır, hem de kötü olanı
İyi, güzel ve doğru, insan parolasıdır
Kötü, çirkin ve yanlış insan da, olasıdır

Zenginlerin fakirleri ezmediği bir dünyada
Teröristin aramızda gezmediği bir dünyada
Kutsaldır yaşam hakkı, tüm insanların
Yeri yoktur dünyamızda zorba ve korsanların

Mademki ben insanım, insanlık onurum var
Esaret elbisesi bana uymaz, gelir dar
Boyun eğmez insanoğlu, menfaate, baskıya
Kimse alamaz kalbinden özgürlüğü askıya

İnsanlık âlemi için mükemmeli aradım
Sonunda cevabı buldum, tüm dünyayı taradım
Ne kral, ne padişah, ne de parti diktası
Adalet ve özgürlükmüş bunun odak noktası.

Sonsuzluk da Dahil

Ateş yok özgürlüğün sevdasında kül de yok,
Yanan yok özgürlüğün sevdasında solan da yok,
Bir derin nefes var özgürlüğün sevdasında,
Alan da yok veren de yok.

Adalet toprağının bir yanı berrak bir yanı kurak,
Özgürlüğün sevdası var içinde bir yanı dayan diyor bir yanı
bırak,
Sonsuzluğa uzanan bir yol var önünde,
Bir yanı yakın bir yanı irak.

Adalet toprağında çığlıklar var ses yok seda yok,
Aydınlık geceler var yıldız yok ay yok,
Bir sonsuzluk var özgürlüğün sevdasında,
Başlangıcı da yok sonu da yok.

kadraja giren melek

-soma'da bir *cemal* için

falında zeplin çıkan sarı çiçek
giderken sen rüzgâra bir çırpıda
yani böyle yoksullaştırıp bizi
ne büyük yarasın en küçüğümüz

aklımız o kuyudan çıkamayacak
atlar kadar sabırlı değiliz zira
paslı kılıcımızla bu yüzden
unutmak hep yenilmektir

öyle ağlasak gözesiz suresiz
diz çöken tanrının kırık kefesine
güle öğretir gibi acıya direnci
çölün utancı akrebe görünür mü
daha on yedisinde bir çocuk
böyle derin gömülür mü

Cenneti göremeyen kuşlar

Cenneti de yaşamadım cehennemi de

Ben o dünyanın gökyüzünden geçtim.

İçimde cenneti yaşamamış olmanın burukluğu, cehennemi yaşamamış olmanın sevinci var.

Denize deniz,maviye mavi denmeli ve denize mavi, maviye gökyüzü de denilebilmeli.

Cennetekiler olmamalı diyorlardı, olmadı.

Olsun diyenler cehennemde yakıldı.

Kuşların çoğu şanslıysa da beyaz oldu bazıları...

Barış kuşlar için sadece yaşayabilmek,cennetekiler için ise ısı kaybıydı.

Bütün renkler beyazda toplandığında beyaz da yakıldı.

Havayı siyah boğduğunda,

Kuşlar demiştimya...

O kuşlar da bu dünyanın gökyüzünden geçti.

çocuk mahkemesinde

ifadesinde hatırlayamadı çocuk babasının ismini
suçu dosyada sabit on yedisinde kara yağız
kapkaçtan on üç sabıkası var, şahan bakışlı, fütursuz lümpen
elini attı vicdanının üstüne genç hâkim, karıştırdı, karıştırdı
bulamadı aradığını
leylak kokulu dilbere aşkı ile vicdanı aynı yerde olunca zor-
landı.
elini gezdirdi buldu vicdanın üzerindeki nüfus cüzdanını; ya-
zıyordu kendi babasının ismi

baktı, karıştırdı, her şey dosyada tastamam toplanmış her türlü
delail
anlatamadım doğmadan önceki çılgınlığını, masumiyeti celbedil-
memiş cennetten dosyaya
babası hiç olmamış çocuğun, mahallenin mimli piçi
anasının gözyaşından belli, yiğit kadın. Her kadın doğuramaz
piç
lunaparka hiç gitmemiş mesela... oyuncacı olmamış hiç
amansız kavgalarda aramış aşkı, elinden tutmamış hiçbir kızın
rüzgâra salmış Ahmet kendini, uçurtma olmuş poyraz çıkınca
hayata takılmış
islahhane de islah olmuş, baba olmaya yeltenmiş babasızlık-
tan... çeteye girmiş
ne yapsam ne etsem boş... hâkim ayrı telden, bizlerinde ko-
runması gerekmiş Ahmetlerden
az değildir bir telefon için üç yıl... neyse ki canı çekmemiş bak-
lava

anası ağlar dua eder babası burada olsaydı diye
isyanım dilimde
bırak kadın bırak
kimi kime Őikâyet edeceksin
İsa Peygamber kurtulamadı insanlığın elinden.
babası yapsaydı ona yapardı ayrıcalık

götürürlerken
Ahmet'i mevcutlu
iskelede bir baba bulmuş ağlamış
kelepçesiyle sarılmış buz gibi
yürek dağılır tuz gibi

iskele babası yürekli, iskele babası Őefkatli
yazarken temyizini Ahmet'in
mafya babaları, para babaları ve siyaset babaları
gelir aklıma...
bir de memur emeklisi babam...
ilk defa utanırım isminden

2005

AGIR SÖZ

Hukuk;
Kalkmış Roma'dan gelir
Yanında köleleri
Kara kitaba sığdırılmış
En iyi kurallar bütünü, karayazı
Hukuk; mülk bekçisi, üst yapı kurumu
Altta kalan; halk

Sen hukuk ,sen dünün egemen dili
Kötünün elinde iktidar kırbağı
Mülk;Allahın ve dahi devletindi
Yeni sahiplerinden önce
Mülk edinir gizlice günü
Mülksüz halkları kovar şimdi

Adalet; hukukun canlı yüzü
Sahibini arayan tahta at
Gözleri bağlı unutulmuş kadın
Elinde terazisi
Nasıl dağıtır adaleti, nasıl

Hukuk kuşudur, özgürlük
Ayağı zeytin dalına bağlı güvercin
Sınırdan uçar, hakkını kullanır sınıra kadar

Sözüm sana ağır gelir
Zülmün bekçisi insan

Eşit bölünürse ekmeğimiz, acılar eşit
Çayırlara düşünce güneş eşit
Kırbacı elinden alınmış olacak çobanın
Mülk ve iktidar eşit
Paylaşınca çağdaş insan,
Kaçacak köleler Romadan
Açacak gözlerini kadın

Ve evler ve köyler ve kasabalar
Ve bütün yurtlarında Dünyanın
Mutlu
Sınırsız gülecek insan

ADALET KADINI

Varlığım yıllar öncesinin efsanesi.
Yerler bana esir; Olimpos'un tepesi
Gökler yağmurlu, şimşekler Zeus'un sesi
Gürültünün içinde sessizdir varlığım.

Tapınak kehanet bekler, bense adalet
Sonsuz yaşamda, doğanın kollarındayım.
Nedendir bu öfke, ezelden beri hayret
Soyum rahat olsun, ben bu yola fedayım.

Zaman derdim, elbet düzeni getirecek
Evrensel yasaları, daimi kılayım.
Zaman derdim, haklı haksız ayırt edecek
Kim derdi yolum uzun, hüsrana uğrayım

Şimdi çıkıp diyarımdan vardım yanına
Fazla geldi dünyaya, attığım her adım.
Ruhum nice heykelde esir bile olsa
Hangi güce boyun eğecekmiş vicdanım?

Kılıcım keskin, umutlarım dolu dizgin
Mazlumlara merhamet, zalime cezayım.
Terazim ne yakın ne uzaktır bilesin
Hakikate kapıdır, gözümdeki bağım.

İhtişamla hırslarla gömülmüş neferi
Bir garip devrin son nefesiyim, canıyım
İlle güçlü, aşk dolu ille cesaretli
Ben adaletin özgürlüğün kadınıyım.

ADALET ÇİZGİSİ

Adalet ince bir çizgidir
Özgürlük ile ölüm arasında..
En güzel özgürlük türküsü ise
Yaşamaktır kardeşim
Yaşamaktır insanı..

Sol taraf vurdumduymazlığı yüzünden
Haddini aşmışların hüküm sürdüğü,
İnsanın insan ezerek yükseldiği bir düzene
Sonsuz bir kararlılıkla karşı duranlar var ise
Onlar adaletin varlığına inanmışlardır

İnanabilirsek eşit oranda herkesin olan
Adaletin ve özgürlüğün varlığına
Güzel ülkemizin bir ucundan bir ucuna
Güvercinler var gücüyle kanatlanacak
Hatta başka başka şairler şiirinde
Bu iki kavram bile yeniden tanımlayacak kendisini..

Yeter ki ay yıldızlı al bayrak
Dalgalansın yüreğimizde
Bir de hiçbir vakit olmasın
Memleket hasretliğimiz.

Adalet Hanım'a Mektup

Bugün baharın ilk günüymüş
Ben ise sevilecek senden başka bir şey bulamadım.

Yaşlandıkça güzelleşen bir şeyler varmış sende
Anladım artık, dünyanın etrafında döndüğünü.
Bugün yeni doğmuş bir diken söyledi
Eskiden, güllerde gezer iken ne güzel güldüğünü.

Seni kırdığım için beni affet..
Sesinin tiz ve gür çıktığı günler çok eskide kalmış olmamalı.
Dünya güzeli bir kadın iken sen Adalet,
Bilirim gençliğin sana dert,
Gözlerin karanlığıma sert bakmamalı.

Küçük şehirlerde büyük ateşler yakmışlar
Sorup sordurdum, kimseden haberini alamadım.
Gel bugün baharın ilk günüymüş,
Dünyanın avuçlarını öpmeye giderken insanlar
Ben ise gidilecek senden başka bir şey bulamadım.

